

VLADIMIR BAČIČ

Tišina. Kako glasne so stopinje hrepenenja.

VLADIMIR BAČIČ

Tišina. Kako glasne so stopinje hrepenenja.

11. 10. - 16. 11. 2019

»TIŠINA. KAKO GLASNE SO STOPINJE HREPENENJA.«

Sojenice in rojenice so mu v zibelko položile veliko darov in še več ljubezni, ki so ga vodile skozi labirinte iskanj, globoko ponotranjenih hotenj, zanimanj in fascinacij ter ga puščale na obali sanjarjenj med mislijo, besedo, črto, barvo, strukturo in možnostmi sodobnih vizualnih iskanj, ki jih omogočata tudi fotoaparati ter računalniki in ne samo njegova roka in oko, vselej povezani z introspekcijo kot nujnostjo samorefleksije. Med hotenji in željami, ki so se – v kaosu prebliskov – velikokrat tudi realizirali kot pesem, proza, fotografija, kolaž, slika ali grafika, a ne nujno po tem zaporedju. Rojevali so se po notranjem klicu. V nemiru samospraševanj. Med hojo po robu. V strasti odkrivanj. Študij, ki ga je dokončal v začetku osemdesetih ga je naravnaval k vizualnemu, likovnemu, njegova notranjost pa je leta 1981 bolj kot ne hlepela in hrepenela po besedi: »Ostal je sam, gol in brez maske, ki mu je doslej varno služila. Čakal je, da se izgubljeni zvok ponovi. Ko so možgani zopet zaznali oddaljeni šum, je vedel, da je čas prišel. Pomaknil se je v senco stare hiše. Postal je vedno bolj neopazen pod kopreno noči in trdih kamnitih zvezd; s svojo nepremičnostjo je hotel izzvati večni tok vesolja. Bilo je, kakor da je nenehno, od samega rojstva, čakal nekaj, za kar ni bil prepričan, da bo prišlo, pa se je v vsej svoji neizprososti prikazalo iz temnih globin in zakipelo kot gobasta megla

tu, v tej pusti celici, iz prevrnjenih smetnjakov, tihih senc črnih avtomobilov in sivkastih hišnih gmot. Ni mogel več slepiti samega sebe. Nad sabo je začutil senco ogromnih kril. Vedno močneje je rjula v njem tišina in rušila krhke pregrade hotenja« (Vladimir Bačič, 1981, neobjavljeno). Stal je na krožišču poti. Kam vodi njegova pot? Kam ga pelje njegovo srce? Vrnitev v Vipavsko dolino in Ajdovščino je bila logična, prav tako kot tudi njegova nikoli zatrta želja po morju in Mediteranu, ožarjenem s soncem in z vonjem po soli: »Vse je še bilo tu, on sam, spomini na otroštvo, šola, dekleta ... klepeti s prijatelji ob pivu; use je bilo živo navzoče, vendar je tudi že izginjalo za pisano zaveso pozabljenja, ovito z belim pajčolanom nečesa nedoločenega – podobno reki, ki izginja med hribi, izsušenimi od vročine, ki nazadnje postane le tanka svetlikajoča se kača, spočeta med modrim nebom in krvavo kroglo sonca. TU SEDA], je šepetalo v njem nekaj. TU SEDA] ...« (Vladimir Bačič, 1981, neobjavljeno). Z ljubeznijo in zaupanjem je razpiral krila: »Krila orjaške ptice so oralna brezmejna prostranstva časa. Vsa večnost je bila njena. Ni vedela, od kdaj je tako, in ni se spraševala, zakaj je tako. Milosti v njej ni bilo. Merila je nevidne razdalje, prisluškovala in čakala ...« (Vladimir Bačič, 1981, neobjavljeno). Postopoma, a vztrajno so se rojevali: poet, filozof, slikar, pedagog in organizator. Vsakemu izmed

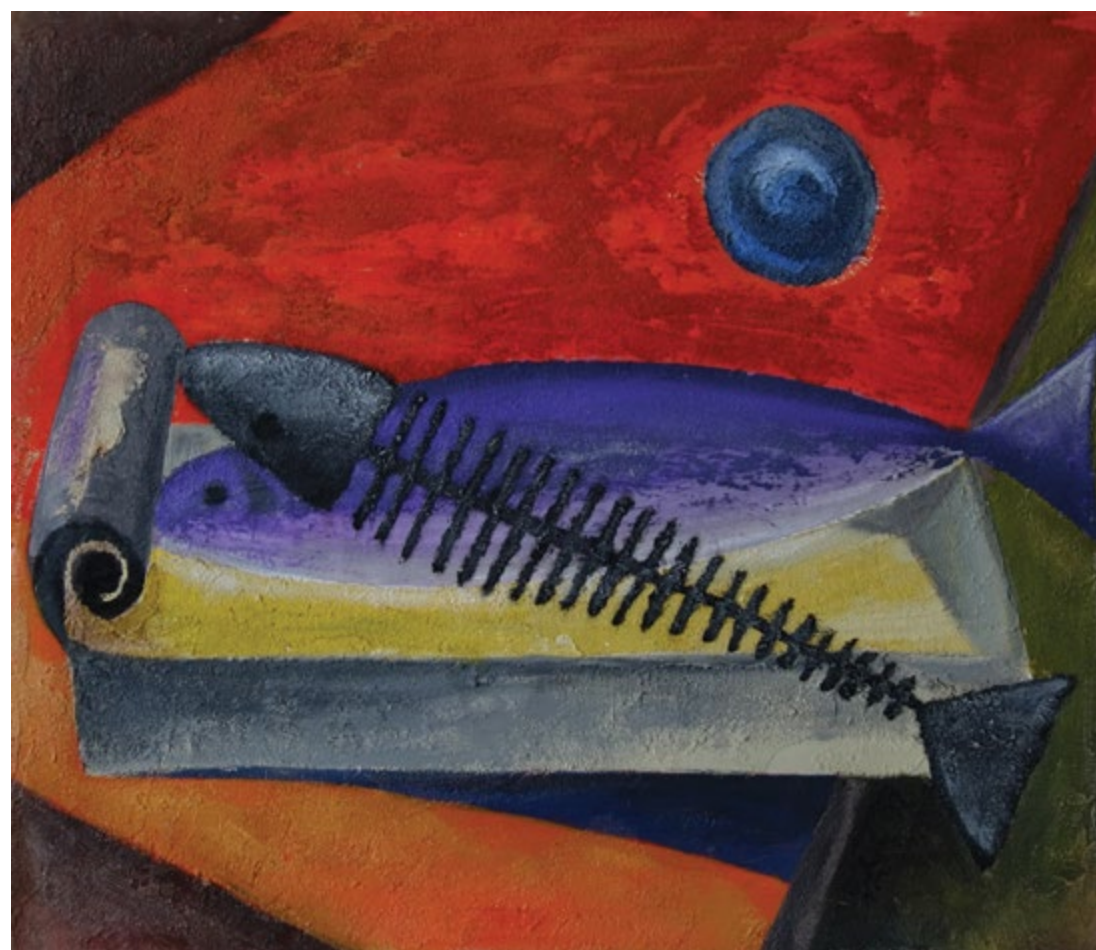
njih je dajal možnosti – da se polnokrvno izrazi, realizira, materializira nikoli utišana misel. Da se rodijo prvi stih, prva likovna dela, prve fotografije. Slike. Najprej v mešani tehniki, nato tudi v akrilu. V začetku osemdesetih je zaživel prvi izmed petih slikarskih ciklov, ki je načrtoval njegovo pot in jo v iskanju svojega slikarskega poslanstva bogatil od leta 1981 do 2001: *Na koncu koraka* ujame njegov korak na poti iskanj, preverjanj, samospraševanj, hotenj in želja. Njegova notranjost se razpre in daje poleta slikarski vehemenci, ki ni ujeta v trenutna slikarska iskanja, pač pa išče svoj izraz. Svoj rokopis in svoje sporočilo. Nastajajo dela srednjih in velikih formatov, ki govorijo o ustvarjalcu, ki bo hodil svoja pota. Ki bo izražal sebe in se odzival na svoja lastna iskanja. Svojo življenjsko in ustvarjalno filozofijo. Ni jim dajal naslove, le umestil jih je v ciklus, ki je odmeval. Kot korak po razbeljeni poti. Žel je prve uspehe. In številne odkupe. Ciklus, ki sameva po zidovih skrit očem. A živi. Konec devetdesetih je dal zagon novemu: *Barve Mediterana*. Leto 1996 je bilo tisto, ki ga je širši javnosti razkrilo kot slikarja, in Zadar tisto mesto, ki se mu je najprej zaupal. Ni naključje, da so ta dela motivno odslikava okolja, ki mu pripada po srcu, da so ujeta v tehniki kolaža in v močnih, fovistično občutenih barvnih tonih, z močnimi kontrasti, konturo,

žarčenjem in premišljeno razporeditvijo. Da so nabite s čustvi. Da delujejo nadzemljsko. Motiviko obmorske mestne vedute s prepoznavnimi atributi v pisanih in intenzivnih barvah podoživeto prenese na slikarsko platno, ki ga nabije s stiliziranimi pogledi na stavbe, mestne ulice, barke: »*Sončni zahod*«, mešana tehnika, 1997; »*Ribiška vas*«, mešana tehnika, 1998; »*Počitek*«, mešana tehnika, 1998. In »*Istrski triptih*« v letu 1999, ki na mednarodnem ekstemporu v Piranu prejme nagrado. Asociacije so močne in dotikajoče: morje, melanholija, arhitektura, večni nemir, močne barve na soncu, struktura površine; vedno v iskanju, ne biti v kalupu, ne ponavljati se, ne biti všečen so besede, ki ga opredeljujejo. Pa tudi približati se popolnosti, ki je ni. In najpomembnejša med njimi – hrepenenje. Kot v *Hrepenenju* zapiše: »*Tišina. Kako glasne so stopinje hrepenenja*«. Hrepenel je po ustvarjanju, po tistem močnem nagovoru, ki bo vznemiril njegovo iščočo dušo in razplamtel na trenutke že tako preširoko srce.

b a r v e m e d i t e r a n a

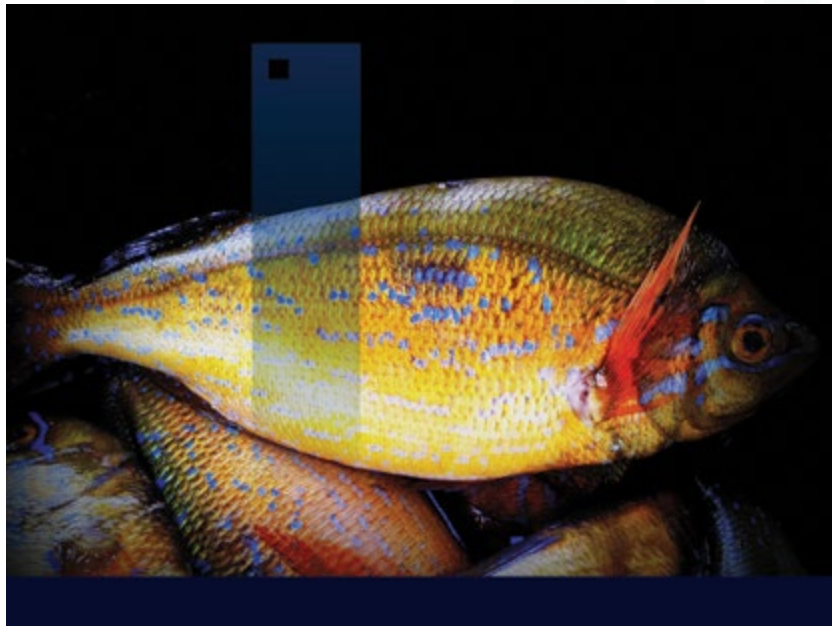
Počitek, 1998, mešana tehnika na platnu, 80 x 60 cm

Tihozitje z ribjo pločevinko, 1997, mešana tehnika na platnu, 37 x 43 cm

Ribiška vas, 1998, mešana tehnika na platnu, 60 x 80 cm

Barve Mediterana

Ko je iz stare cerkve
raztresena jata
stopila na sonce,
ko so mandarine padale po stopnicah,
je paradižnikova kri tekla po trgu
in preplavila soljene oljke na mizah.

Pod oleandri so se oglašali črički,
padajoče fige so se jim zaletavale v naročje.

Srce iz granatnega jabolka je štrlelo
kot prsi prezrele cvetoče ženske.
Vijugaste sandale in perilo se je rahlo
pozibavalo v ritmu tanga na valovih juga.

Starodavni marmor je zvenel vroče,
čolni in luči na trgu so zvonili.
Morje je usahnilo od rib,
mreže so bile vsak dan težje.

Ko jambori na obzorju zasijejo
v rdečem somraku palm in življenja,
se bo večer slavnostnih dogodkov in strasti
spustil v noč sladkosti in pustnega karnevala.

Riba I, 2013, fotografija, 30 x 40 cm

Poleg slik se je sočasno vztrajno in polnokrvno rojeval tudi ciklus fotografij. Tako se je dogodila prva odmevnejša fotografska razstava. Leto 1996 je njegov ustvarjalni credo obogatilo z obema: s slikami in fotografijami. Te bodo ostale njegov najpomembnejši ustvarjalni izziv. Tako kot pri slikah je tudi pri fotografijah čutiti razmišljajočega in senzibilnega ustvarjalca, ki veliko kasneje, okrog leta 2002, zapiše: »Vse fotografije so moje videnje sveta skozi objektiv fotoaparata. Nastajajo direktno na terenu brez poznejših posegov v studiu ali na računalniku. Zadnja dela odražajo predvsem moj odnos do barve (sinteza s slikarskim načinom razmišljanja), ki jo iščem predvsem v detajlih. Umetniška fotografija naj ne bi bila samo golo reproduciranje motiva (krajina, portret, ...), temveč bi moral autor iskati tiste prvine v izraznosti, ki bi ga ločile od drugih in ga istočasno zaznamovale z njemu lastnim avtorskim pristopom«. Vladimirja Bačiča bo odslej zanimalo iskanje v zelo širokem polju abstraktnega, a še vedno izvorno dovolj otipljivega, da ga izdaja kot tistega ustvarjalca, ki je motivno in izrazno vezan na okolje, iz katerega izhaja.

Pismo, 1995, fotografija, 50 x 32 cm

Na slikarskem področju, kjer leto za letom vztrajno ubira svojo pot, ohranja kolaž kot tisto tehniko, ki ga najbolj nagovarja in naravnava k vse bolj abstrahirajočemu doživljanju vidnega in doživetega. R slikarskemu polju, ki upošteva abstraktno likovno videnje. Kolaž, ki je za abstrakcijo ključnega pomena in mu Greenberg pripisuje osrednjo vlogo v kubizmu in razvoju modernega slikarstva in kiparstva ter pomeni prekoračitev do tedaj ustaljenih oblik upodabljanja, je tudi zanj tista tehnika, ki mu v največji meri omogoči, da s tujimi materiali poudarja in preoblikuje plosko površino podobe in njeno teksturo v otipljivo materijo slike. Ponudi mu različne tehnične ter konceptualne možnosti kolažiranja, ki mu odpirajo vrata k analitični obravnavi temeljnih premis razumevanja prostora in časa, k odslikavi tako fizičnih kot simboličnih lastnosti materije ter k objektivizaciji slikovnega elementa. Kolaž, ki je po Briony Fer popolno nasprotje izključni pozornosti k serijskosti in sekvenčnosti, ki ne upošteva določenega zaporedja, ki je po načelu organizacije zlepljanje večinoma raznolikih elementov na isto podlago, mu bolj kot akril omogoča, da videno in doživeto interpretira na sebi lasten način, ki črpa iz postulatov gibanj, stilov in smeri, ki so zaznamovali drugo polovico 20. stoletja, globoko zajema v inačicah informela in se spogleduje z

največjimi imeni evropskega prostora tega časa. Ponoven zagon je njegovo slikarsko iskanje doživelo v začetku novega stoletja in kulminiralo z deli na samostojni razstavi leta 2003 v Beneški galeriji v Špetru Slovenov (San Pietro al Natisone), ki jih umeščamo v tri cikle: *Skrivnost svetlobe*, *Kompozicija* in *Na koncu koraka*. V delih kot »*Spomin iz tisočih noči*«, 2000, »*Za zidom obzorij*«, 2000, »*Čas*«, 2002, »*Pesem*«, 2002, »*Skozi meglo*«, 2002, »*Svetloba I*«, 2002, vse mešana tehnika, raziskuje element barve, se poigrava s prostorom in kompozicijo, išče vplive svetlobe ter predmetni svet reducira na komaj prepoznavno igro barvnih ploskev, ki se levijo zdaj v bolj polkrožno mehke zdaj v bolj racionalno zasnovane trikotniške, pravokotne in druge geometrijske oblike, ki vzpostavljajo iluzijo prostora in dialog med sosledji toplih in hladnih barvnih odtinkov. Pomembna sta mu skladnost in urejenost slikovne podlage, ki jo razgiba s kolažiranimi segmenti, pravzaprav liki, ki kot simboli dopolnjujejo njegovo abstrahirano doživetje, barvna paleta pa išče harmonijo in sozvočje ter s prekrivanji in odkrivanji slojev razpre globino svetlobne atmosfere v abstrahirani urejenosti linij in kolažnih segmentov. Na teh kolažno koncipiranih platnih, kot je leta 2003 zapisala Tanja Cigoj, »dominira meditativno občutje, ki je nastalo kot splet in rezultat

kompleksnega mišljenja in sledov časa ter njegovih pojavnosti. Zato postane Bačičeva slika samozadostna, v sebi povedna in na prvi pogled nerazložljiva, hladna v odmaknjenosti. Preraste v svojevrstno filozofsko introspekcijo, občuteno kot ekskurz po notranjih poteh raziskovanja življenja. Na slikarski površini zapisani verzi so kot poti dogajanja znotraj nastajajočega ustvarjalnega procesa, ki je z osamitvijo – umikom slikarja v svoj svet, hkrati zaključen v sebi in tvori celoto«. Vladimir Bačič je dve, tri leta na začetku prvega desetletja s komaj sluteno strastjo prodiral v skrivnosti slikarske likovne govorice ter se na podoben način prepuščal objektivu in izraznim možnostim fotografije kot medija, ki mu je omogočil subtilno in estetsko dovršeno doživetje. Iskal je in iskal v labirintu vprašanj, občutij, čutenj, prebliskov in razmislekov ter v *Hotenjih* zapisal: »*Vsi so odšli. Pogled mi beži skozi zastrto okno hrepenenja. Onkraj svetlobe vidim luč, potlačena hotenja*«. Hoteti: moto, ki mu je sledil kljub občutjem nemoči in ujetosti, kljub razpršenosti med stoterimi obveznostmi.

Na koncu koraka, 2000, mešana tehnika na platnu, 100 x 55 cm

Za zidom obzorja, 2000, mešana tehnika na platnu, 100 x 75 cm

Globoko v nas, 2001, mešana tehnika na lesonitu, 88 x 56 cm

Okno

Gledalci so odšli.
Pogled mi beži
skozi zastrto
okno hrepenja.
Onkraj svetlobe
vidim luč,
potlačena hotenja.

HOTENJA

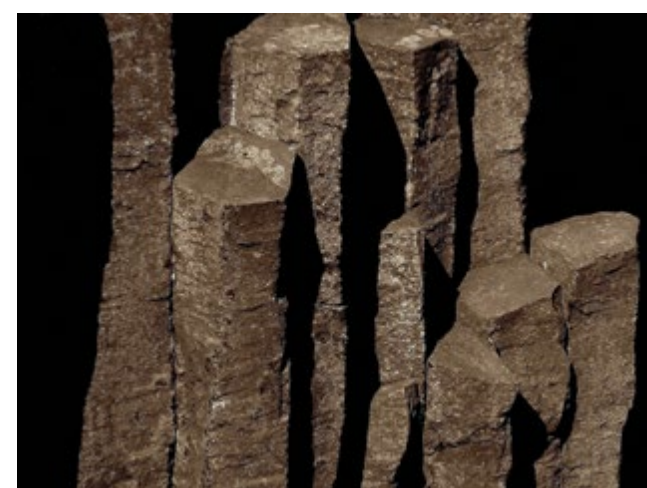
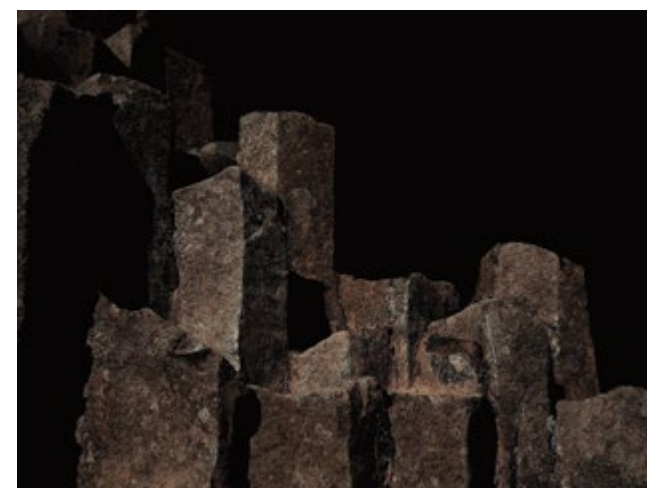
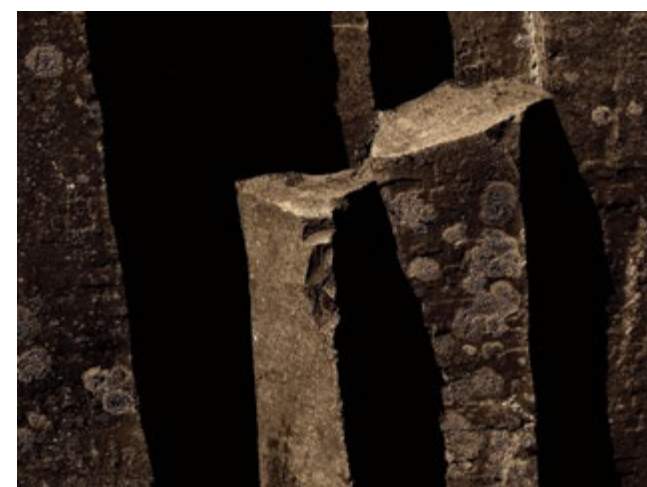
UPRAVNA

HREPENENJA

Hotenja, upanja in hrepenenja se zrcalijo tudi v fotografiji, ki se ji ves čas posveča, in v ciklu barvnih fotografij *Fragmenti*, ki jih predstavi na skupinski razstavi Bačič, Brecelj in Jejčič leta 2004 v Mariboru, izstopajo tako njegovo zanimanje za strukturo in detajl kot tudi za motive, ki jih zbira v okolju, kjer ga pritegnejo forma, struktura in barvni prepleti. V fotografiji ga zanimajo artefakti, uporabni predmeti, ki so oplemenitili človekov vsakdan, in sledovi človekovih posegov na različne podlage kot so zid, deska, kamen. Njegovo oko ujame podrobnosti, v katerih razbere svojo zgodbo, najde njemu zanimive sledove in detajle, ki, kot je zapisal Brane Kovič, »vzbujajo najrazličnejše asociacije in ki jih lahko povežemo v like ter s kančkom domišljije iz njih sestavimo 'zgodbo'«. Teh zgodb je vse do danes veliko in mnoge je ujel v ciklu kot *Kamen* iz leta 2009, izjemen izrez z volumensko občutenimi in v prostor postavljenimi kamnitimi detajli, ki zaživijo v svoji narativnosti in svetlobni ožarjenosti, cikel *Cvet* iz leta 2010, ko sta izpostavljeni kompozicija in barvno ujemanje, cikel *Sol lapis* iz leta 2012, kjer še posebej izrazito daje poudarek barvi, ki je tudi pri tem ciklu – kot je za enega zgodnejših zapisal Kovič – »hkrati oblika, ker ju gledalec zaznava sočasno, predvsem pa ne več kot del fizične realnosti, ampak zgolj kot vizualizirano metaforo«. Ta cikel je barvno izjemno radoživ in bi ga lahko nagovoril v raziskovanja možnosti povezave med fotografijo in grafiko, ki je ne realizira več v klasičnih grafičnih tehnikah, pač pa se prepušča možnostim, ki mu jih ponuja sodobna računalniška tehnologija, prav tako tudi cikel fotografij *Lozice*, kjer je ponovno v ospredju detajl – tokrat leseni detajli vrat in oken, ki jih tako poveča, da iz njih priključ bogastvo strukture in mavričnega barvnega zlitja. Če so ti cikli barvni, sta cikla *Križ* in *Skorja* iz leta 2007 in 2015 ujeta v estetsko sporočilnost črno-bele fotografije, kjer se osredotoči na kompozicijo, linijo, prostor in svetlobo.

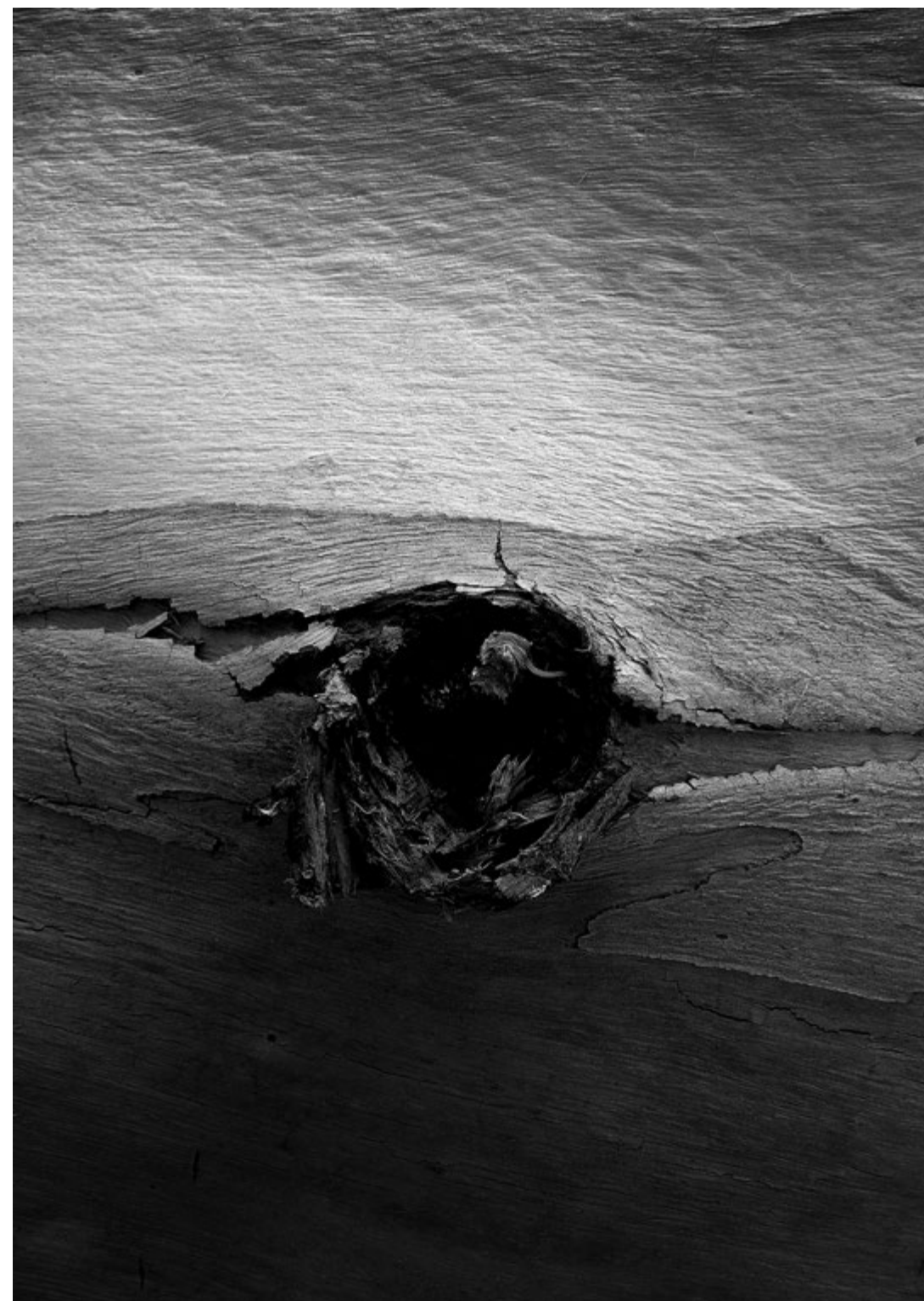
v i z u a l n a m e t a m o r f o z a

Cikel Kamen, 2009, fotografija, 30 x 40 cm

Sol lapis V, 2012, fotografija, 40 x 60 cm
Sol lapis III, 2012, fotografija, 40 x 60 cm

Skorja VI, 2015, fotografija, 70 x 50 cm

... Ob dotiku z nesmrtno tišino
je sonce počasi obsijalo zemljo
posejano s križi živih. ...

(iz pesmi Upanje)

Križ I, 2017, fotografija, 30 x 40 cm
Križ II, 2017, fotografija, 30 x 40 cm
Križ VII, 2017, fotografija, 40 x 30 cm

Med fotografijo, sliko in grafiko se pne njegova iskriva beseda in piše hvalnico življenju *Pozdravljeno, življenje: »Kot mora iz dawnine, kot rojstvo iz praznine, kot kriki iz divjine. Bežim pred grozo tišine, pred smradom mrhovine. Bežim pred divjim ritmom plesa, pred vonjem prepotenega telesa. Pozdravljeno – življenje«.* Življenju, ki mu daje ritem, navdih, željo. Kreacijo. Od leta 2005 nastajajo slikarska dela kot »Fragmenti« in »Znamenja« v mešani tehniki iz cikla *Meditacija*, ki, tako kot delo »Onkraj O2« iz leta 2018, potrjujejo tezo – kot je zapisala Nives Marvin – da je v svojem likovnem jeziku zelo samosvoj. To samosvojost spodbuja tisti notranji klic, ki je išoč, razmišljujoč, a hkrati zazrt v mehko notranjost, razpeto med kontemplacijo, meditacijo, čisto razumskostjo in praktičnostjo. Njegovo delo opredeljuje stroga urejenost in ožarjena igra abstrahirane igre neprepoznanih ploskev in oblik, ki, kot je zapisala Nives Marvin, na podobah zadnjih let »le v detajlih asociirajo arhitekturne ali krajinske izseke. Raziskovanje prostorskega elementa kot bistvenega izraznega sredstva je Bačičeva glavna preokupacija, ki mu v upodabljanju nudi zelene efekte. S posebnim odnosom do prikrite svetlobe, kjer hote pušča vidne segmente njene naravne strukture, katerim dodaja še aplikacije kolažev, ustvarja optično atraktivne podobe mehkih form in racionalno zasnovanih pravokotnih in drugih geometrijskih ploskev«. Tudi slikarska dela zadnjih let govorijo z barvami in njihovimi simbolnimi vrednostmi, s prehodi toplih in hladnih prepletanj in prelivanj, s svetlobnimi žarčeni in razporeditvijo, kjer dominirajo kolažni segmenti, ki se preoblikujejo v optično zanimivo igro svetlob, senc in barv. Da se oko napoji. Spočije. Najde detajl, ki dotakne. In spodbudi misel, ki išče. Kot pravi v svoji neobjavljeni pesmi *Pot: »Kaplja. Razlita na kamnu išče svojo pot med solzami«.*

Tudi z načini, ki jih nudi sodobna tehnologija, ki mu razpre možnosti grafičnega oblikovanja in urejanja slikovne podlage z magično roko, ki kot bi imela čopič ali svinčnik drsi, pleše, zarisuje, izvablja potezo na način, da se lahko

izživi njegovo v sliki nikoli dovolj izživeto barvno čutenje: »*Alea iacta*«, 2019, v prefinjenem izrazu risbe, »*Quo vadis*«, 2019, kjer se izpoje v barvah zemlje in njenih mnogih odtenkih in se osredotoči na akcent, na objekt, ki dogajanje na barvni ploskvi objektivizira, ter »*Rdeče in črno*«, 2019, kjer s črnino v odtenkih izpostavi krvavo rdečo packasto obliko z asociacijo na krvavečo rano kot sporočilom. Listi v tehniki *giclée* printa zaživijo v sproščenosti abstrahiranega predmetnega sveta, ki ga prepesnjenelega polaga na slikovno ploskev, da se razživi v občutenjih nanosov, intervencij, spojev, prekrivanj, prepletov in amorfnih oblik. V njem se prebudi slikar občutij. Pesnik strasti. In človek upanj, kot zapiše v neobjavljeni pesmi *Upanje: »Rojevajo se v pozabi spomina, iz prihajajočih preteklosti. Vse, kar je bilo prelito v večnost, iz večnega jutri v včeraj; komaj se rodi, že umira. Za zidom išče zavetje senca mrtvih, nagnetenih v nebesih. Ob dotiku z nesmrtno tišino je sonce počasi obsijalo zemljo, posejano s križi živih. Beseda, spočeta v čaši pozabe, dohaja medlo svetlobo, mrmrajočo nejasne kletve. Na svežih ustih zaigra upanje kot veter, ko se te dotakne«.*

Vladimirja Bačiča, subtilnega ustvarjalca z mnogimi strastmi navdušuje vse, kar je lepega: gmota kamna, kos lesa, stara ključavnica, roža v glinenem lončku, ostanki kamnitih križev, stare barke, razbrzdani zidovi, kamnita okna in vrata, ki v objemu časa nagovarjajo s patino, kompozicijo, barvo in strukturo ter postanejo navdih za izvirno likovno podoživetje, ki se izpoje v sublimni harmoniji najpomembnejših slikarskih elementov. Tako kot vse tisto notranje, globoko zapisano in nikoli povsem izživeto, ki vztrajno razgibava njegovo dušo in srce, njegovo bit, da se njegova misel radoživo odziva kot impulz v nikoli dokončani slikarski viziji. Njegova dela so estetsko dovršena in subtilno nagovarjajoča. So čudovit odsev njega samega.

Dr. Nelida Nemec

Mg 07. 2015, mešana tehnika na platnu, 60 x 40 cm

Znamenja II, 2011, mešana tehnika na platnu, 100 x 70 cm

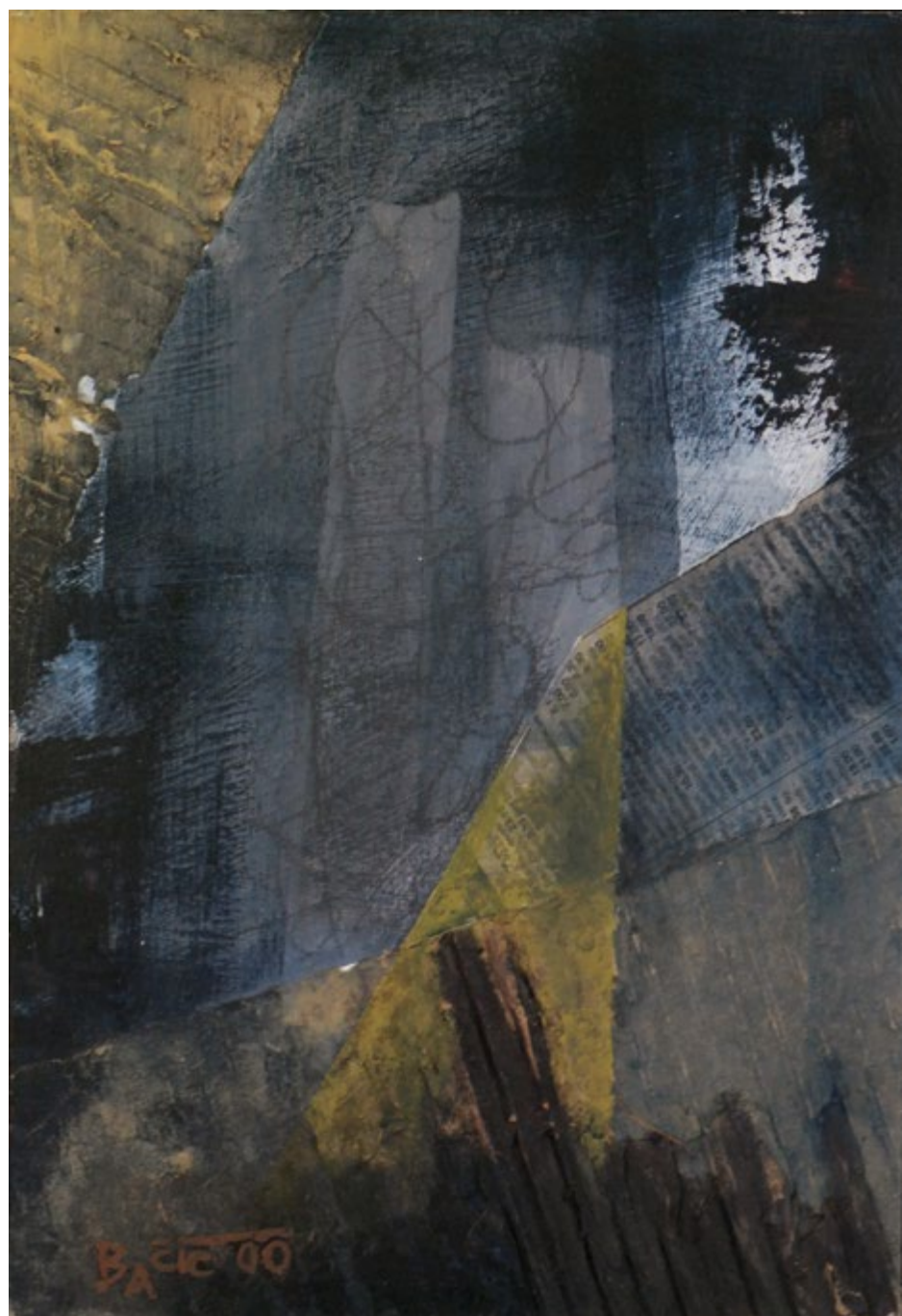
Fragmenti VI, 2008, mešana tehnika na platnu, 90 x 60 cm

s k r i v n o s t s v e t l o b e

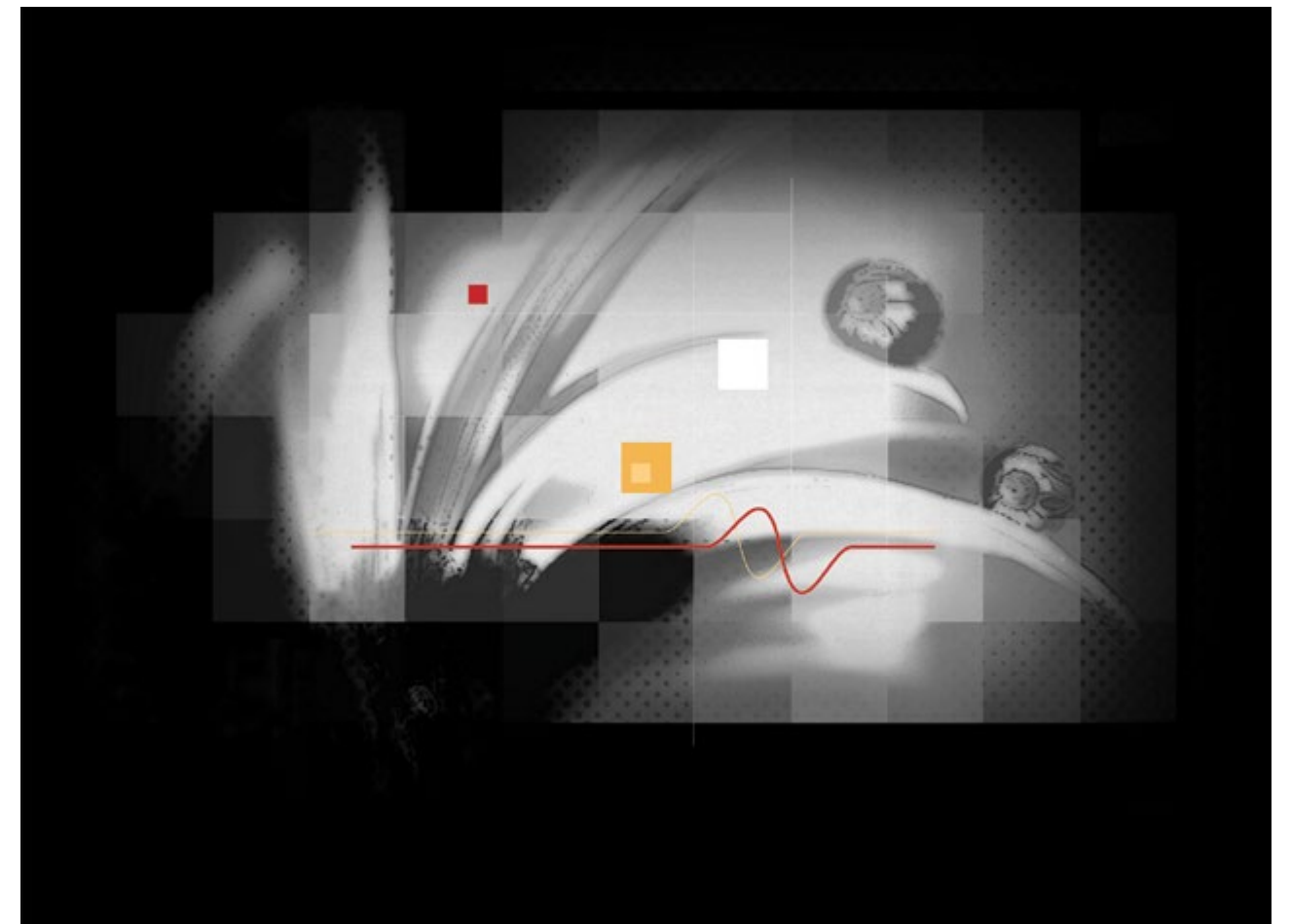
Iz globin, 2005, akril na kartonu, 52 x 35 cm

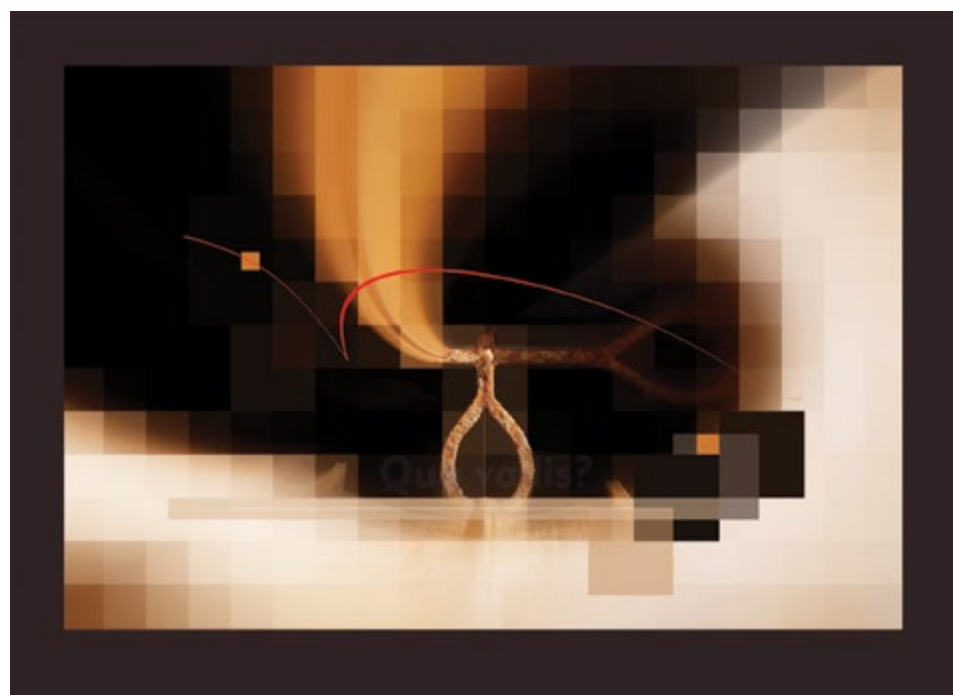
Sence katedrale, 2000, mešana tehnika na kartonu, 29 x 20 cm

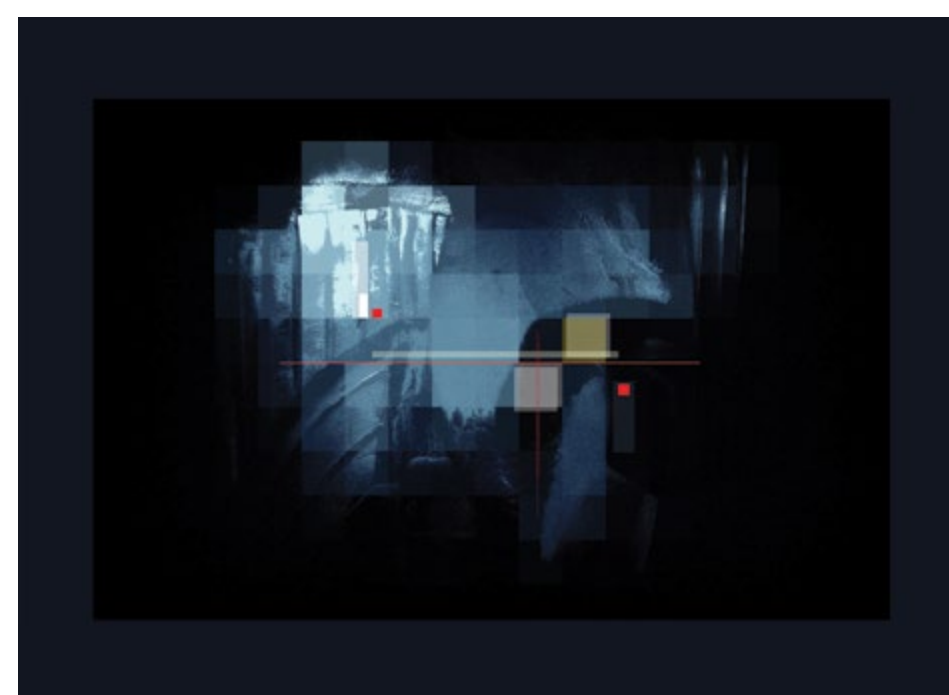
Odprto okno, 2001, mešana tehnika na platnu, 90 x 70 cm

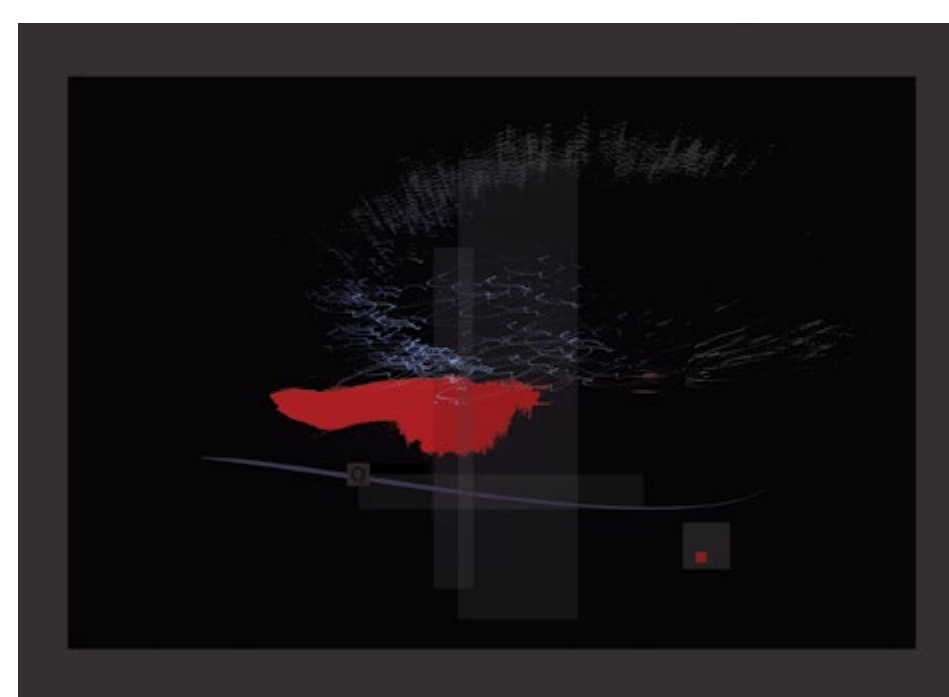
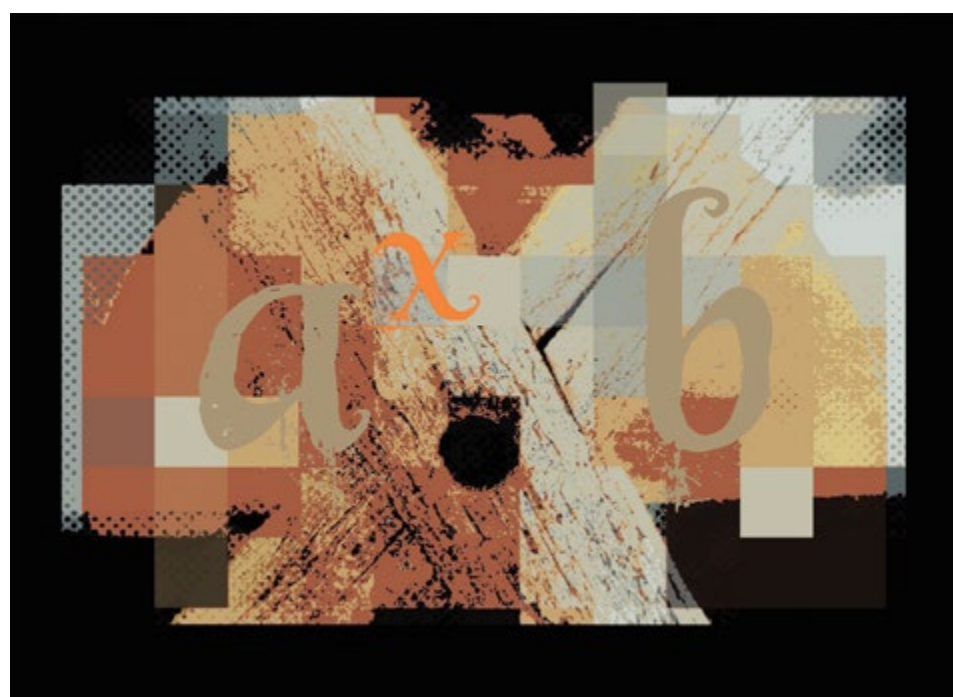
Vibracije, 2019, or. računalniška grafika, 80 x 58 cm

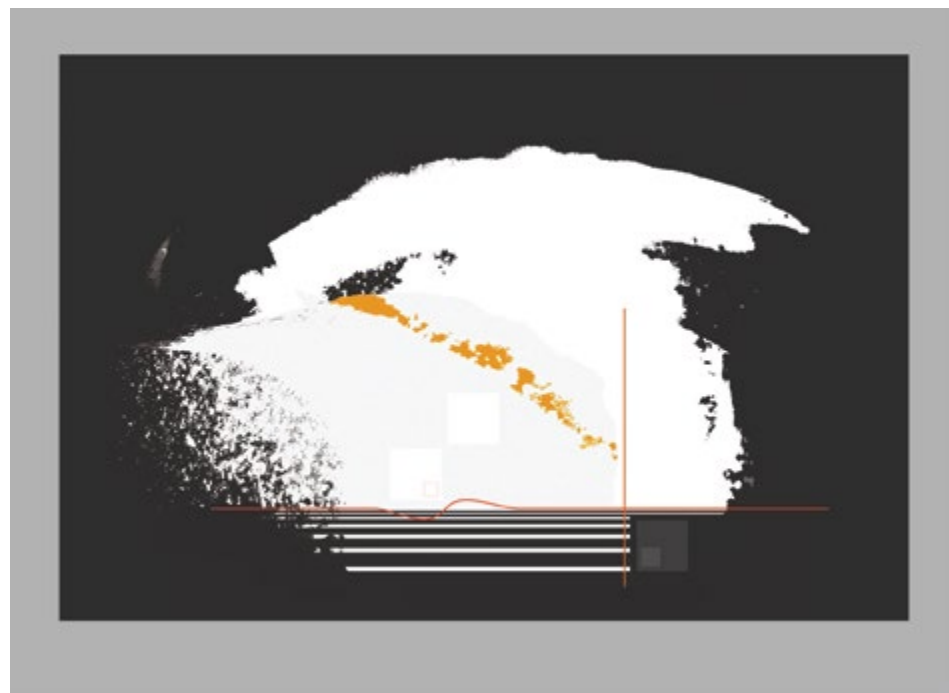

Quo vadis, 2019, or. računalniška grafika, 80 x 58 cm
Iracionalno, 2019, or. računalniška grafika, 80 x 58 cm

Modra neskončnost, 2019, or. računalniška grafika, 80 x 58 cm
Rdeče in črno, 2019, or. računalniška grafika, 80 x 58 cm

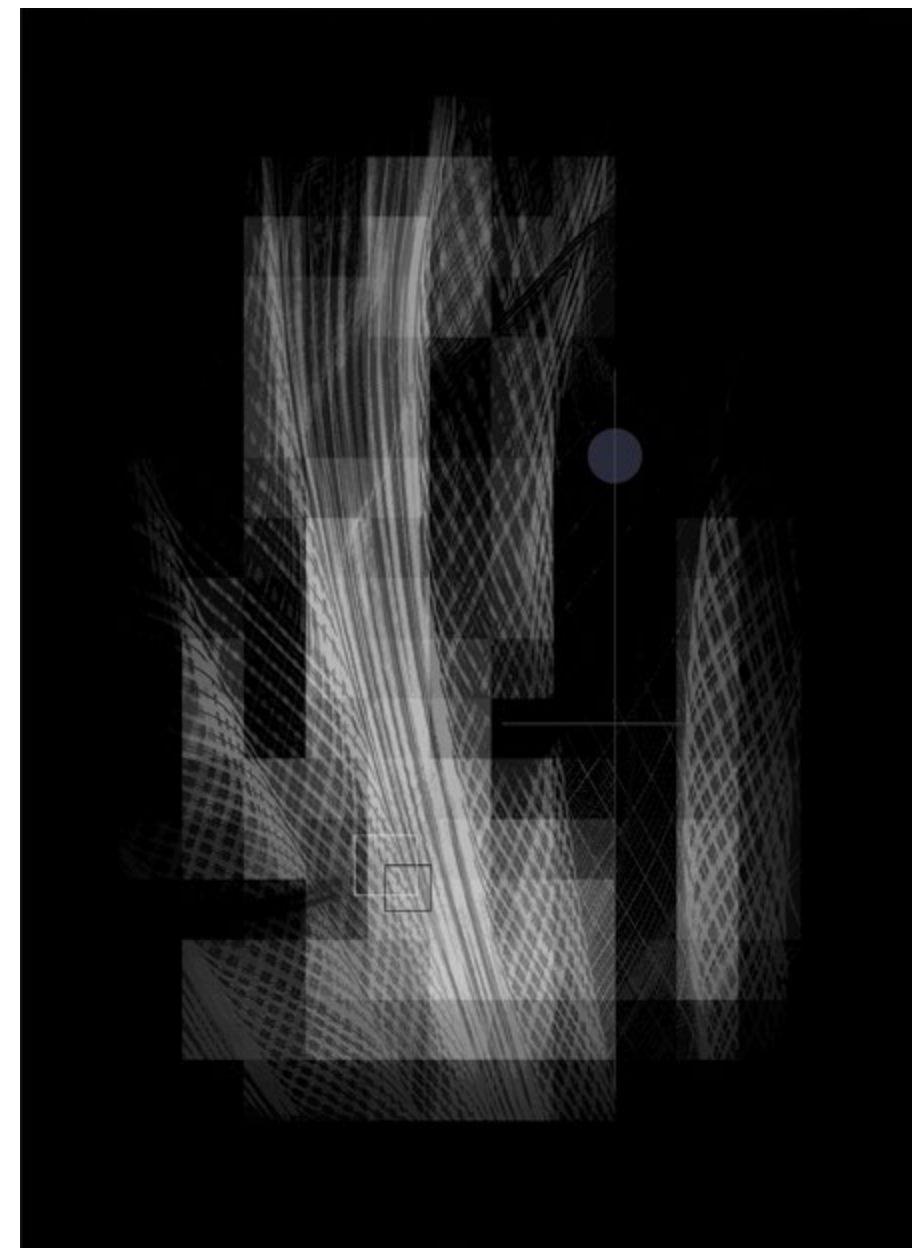
... Zdaj le še rosi.
Ni več senc,
le odhajajoča procesija
in suša v duši.

V očeh sem hranil
njihove prazne barve.
Začel sem čakati
na vonj zore
in jutranje megllice,
da se pogreznejo v livade.

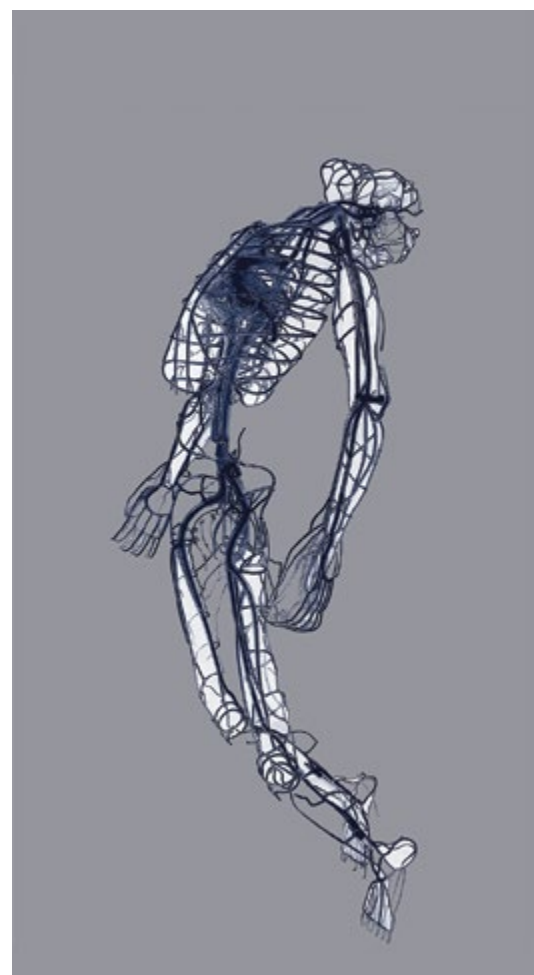
Le kdaj bo dovolj rose
za vse moje odtise?

(iz pesmi Odtisi)

Onkraj II, 2019, or, računalniška grafika, 80 x 58 cm

Neskončni red, 2019, or, računalniška grafika, 80 x 58 cm

In caleum 1, 2019, or. računalniška grafika, 110 x 60 cm

In caleum 2, 2019, or. računalniška grafika, 110 x 60 cm

Rodil se je leta 1958 v Dolenjah. Po končani gimnaziji v Ajdovščini je na Pf v Ljubljani leta 1981 diplomiral s temo o slikarju Venu Pilonu. Ukvarja se s slikarstvom, grafiko in fotografijo. Svoja dela je razstavil na osmih samostojnih in več kot sedemdesetih skupinskih razstavah v Sloveniji, na Hrvaškem, v Italiji, Avstriji, Nemčiji in Franciji. Udeležil se je tudi tridesetih likovnih kolonij in ekstemporov v Sloveniji, na Hrvaškem, v Italiji in Nemčiji. Večkrat je doma in v tujini sodeloval v mednarodnih strokovnih ocenjevalnih žirijah na področju sodobne likovne umetnosti in fotografije. Za svoje delo na slikarskem in fotografskem področju je prejel več nagrad. Je član Zveze društev likovnih umetnikov Slovenije, Društva likovnih umetnikov Severne Primorske, katerega predsednik je že vrsto let, od leta 2018 pa je tudi predsednik zveze slovenskih akvarelistov IWS Slovenija. Živi in dela v Ajdovščini, prej kot profesor likovne umetnosti na OŠ Danila Lokarja in kratko na Srednji šoli Veno Pilon v Ajdovščini, od ustanovitve Lokarjeve galerije v Ajdovščini 2012 pa tudi kot njen vodja.

Kot predsednik Društva likovnih umetnikov Severne Primorske je od leta 2002 organiziral 20 mednarodnih likovnih kolonij in 16 skupinskih razstav severnoprimske likovnih ustvarjalcev v Sloveniji, na Hrvaškem, v Avstriji in Italiji, kot vodja Lokarjeve galerije pa je v galeriji kot kurator postavil 50 razstav vidnih domačih in tujih avtorjev, skupinskih razstav in razstav mednarodnih likovnih projektov. Za večino razstav je napisal strokovne uvode v katalogih in objavljala strokovne prispevke v tiskanih medijih.

